

Jak si skřítek Pňourek vysloužil žihadlo

V chaloupce pod mohutným starým dubem poblíž lesní mýtiny porostlé vysokou trávou a léčivými bylinami, přebývá skřítek Bolhoj. Patří k velmi váženému rodu skřítků kouzelníků, kteří odedávna své čarování a kouzelnické umění zasvětili oddané službě jiným skřítkům. A tak i Bolhoj pro ně připravuje všelijaké mastičky a lektvary, kterým někteří skřítkové z legrace říkají Bolhojovy dryáky. Bolhoj zná kdejaké byliny v lese a na louce, jakož i jejich čarovnou moc. Chodívá je sbírat za měsíčního svitu, zvláště při úplňku, kdy bývá jejich kouzelná a léčivá moc největší. Z nočních výprav se vrací obvykle až za rozbřesku, aby stihl sebrat co nejvíce kapek ranní rosy k přípravě léčivých lektvarů.

Lesní skřítkové mají velkou důvěru v Bolhojovy čarovné schopnosti, protože není skřítko, kterému by neulevil v trápe-

ní. Potají občas Bolhojovi říkají skřítek Dryáčník, ale jinak je to pro všechny ranhojič Bolhoj, který umí vyléčit každičkou skřítkčí nemoc či bolístku. Kdo za ním přišel, tomu pomohl, a ještě mu dal s sebou domů nějaký ten blahodárný lék.

Buch, buch, buch! zabušil kdosi jednoho časného rána na dveře chaloupky skřítko Bolhoje. Sluníčko se už sice pomalu dralo z mraků, ale v lese bylo dosud šero.

„Kdo mě tak brzy budí?“ ozvalo se z chaloupky.

„To jsem já, skřítek Pňourek. Honem mi otevři, skřítku Bolhoji!“

„Chvíli počkej, musím najít klíč od dveří. Snad nehoří?“

„Prosím tě, pospěš si, jinak je se mnou amen,“ hořekoval venku Pňourek. „Už se za mnou ženou.“

V zámku zarachotil klíč a poté se dveře otevřely dokořán.

Pňourek vmžiku skočil dovnitř chaloupky.

Prásk! bouchlo to za ním.

„Co se děje? Málem jsi mi rozbil dveře. Proč jsi tak vystrašený?“

„Jsou mi v patách!“ vyjekl Pňourek.

„Propánajána, co to plácáš za hlouposti? Kdo? Venku nikdo nebyl,“ divil se Bolhoj.

„Včely... divoké včely...“ drmolil skřítek Pňourek.

Jen to dořekl, ozval se za dveřmi hlasitý bzukot.

Skřítek Bolhoj koukl oknem ven a údivem vykulil oči. Kolem chaloupky lítal rozzuřený roj včel.

„Co se jim stalo? Proč tak vyvádějí?“ zeptal se Bolhoj. „Nemáš v tom náhodou prsty?“

„Vždyť jsem chtěl jenom ochutnat,“ zašklebil se Pňourek.

„Ochutnat? A copak?“

„Jejich med,“ řekl zkormouceně Pňourek.

„Takhle to tedy je,“ zachmuřil se Bolhoj. „Chtěl jsi jim med ukrást!“

„Ano, ale jen trošičku,“ přiznal se Pňourek. „Stejně jsme ho ani nestačili ochutnat. Kdo mohl tušit, že to ty zpropadené včely tak rozčílí.“

„Vás bylo víc?“

„Já a můj kamarád Brčálník.“

„A kde je on? Proč nepřiběhl s tebou?“ vyzvídal Bolhoj.

„Ten zmizel hned, jak z hnízda vylítla první včela. Vzal nohy na ramena, a protože je dobrý plavec, skočil do nedalekého rybníka. Jenže já plavat neumím a bál jsem se, že se utopím. Proto jsem utíkal k tobě, abych se před těmi vzteklými včelami zachránil. Stejně mi jedna stačila dát žihadlo. Podívej se, už mám úplně zarudlé a oteklé rameno. Dostat těch žihadel víc, je se mnou konec,“ rozplakal se Pňourek.

„Nebreč,“ utěšoval ho skřítek Bolhoj. „Copak nevíš, že krást se nemá? To hodní skřítkové nedělají. Určitě bys nechtěl, aby ti někdo z tvého domečku ukradl, co máš nejraději.“

„Nechtěl,“ zašeptal Pňourek.

„Tak vidíš.“

„Auvajs... auvajs, to rameno mě bolí čím dál víc,“ skuhral Pňourek a z očí mu znova vytryskly slzy.

„Už nefňukej, dostal jsi za vyučenou,“ pokáral ho Bolhoj.

„Všechno zlé je ale k něčemu dobré,“ dodal smířlivě.

„K čemu je mi bodnutí včelou dobré?“ mračil se Pňourek.

„Nebudeš mít bolení v kříži a bude ti to lépe myslet. Aspoň tak jsem to zaslechl od včelařů, kteří občas nějaké žihadlo dostanou,“ usmál se Bolhoj.

„Jen jestli je to pravda. V kříži mě nebolí, zato rameno ano, a pořádně.“

„Neboj se, něco ti na to včelí bodnutí dám a zase bude dobře,“ utěšoval ho Bolhoj. „Musíš mi však slíbit, že už nic podobného neprovedeš. I kdyby tě mlsota pokoušela.“

„Slibuji,“ kál se Pňourek.

„Dobrá,“ přikývl Bolhoj. „Napřed musíme vytáhnout zabodnuté žihadlo z ramene,“ řekl a opatrně ho pomocí pinzety odstranil. „Chudinka včelička, to bodnutí se jí stalo osudným. Zatímco ty budeš za pár dní fit, včelička zranění po utržení konce zadečku i s žihadlem nepřežije. Za to, že se snažila zachránit med před zlodějem, zaplatila životem.“

„Nevěděl jsem, že včela po bodnutí zahyne. To je mi líto,“ vyhrkl Pňourek.

„Aspoň že máš soucitné srdce,“ řekl Bolhoj a pohládl skřítku po hlavě. Poté pohlédl ven. „Včely jsou pryč. Pojď se mnou

na zahradu a já ti na tu bolítku něco dám.“

„Co když ještě neodlétly a číhají na mě za stromem,“ vzpíral se Pňourek.

„Ty jsi ale strašpytel,“ kroutil hlavou Bolhoj. „Věř mi, už jsou fuč.“

Když se Pňourek uklidnil, vyšli z chaloupky a zamířili k zahradě.

Bolhoj natrhal hrst rostlin s úzkými podlouhlými listy.

„Co je to za bylinu?“ vyzvídala Pňourek.

„Jitrocel kopinatý, je moc léčivý,“ odvětil Bolhoj. „Ten ti zaručeně pomůže.“ Pak se otočil a ukázal směrem k záhonu, kde zářily oranžové květy. „Vidíš ty kytičky? Ty jsou také na tvé bolítku jako dělané.“

„Jak se jim říká?“

„Měsíček zahradní,“ poučil ho Bolhoj. „Teď ale pojď, ať ti ošetřím zarudlé rameno.“

„Tak jo,“ přikývl Pňourek a nato se spolu vrátili do chaloupky.

Bolhoj vzal listy jitrocele a pořádně je rozmačkal. Vytekla šťávou pomazal Pňourkovi místo po píchnutí včelou a pak mu rozdrčené listy přiložil na oteklé rameno a převázal je šátkem.

„Posaď se ke stolu, já ti něco přinesu,“ zvolal Bolhoj a odběhl do komory.

Za chvíli byl zpátky se skleničkou v ruce. Otevřel ji a dal z ní na lžičce ochutnat Pňourkovi.

„Panečku, to je dobrota. Nikdy jsem nic tak sladkého neje-
dl,“ pochvaloval si Pňourek a mlsně se olízl. „Co je to?“

„Přece to, co jste chtěli včelám ukrást.“

„Med?“ vykulil Pňourek překvapením oči. „A tebe včely ne-
pobodaly, když jsi jim ho bral?“

„Copak myslíš, že jsem zlo-
děj? Dostal jsem ho od včelí
královny za to, že jsem jí uzdra-
vil poraněné křidélko. Trošku
medu ti dám s sebou, abys jej
dal ochutnat i rodičům. A moc
je ode mě pozdravuj.“

Poté Bolhoj otevřel almaru a vyndal z ní kelímek s oranžově
zbarvenou mastičkou.

„Až si zítra šátek a rozmačkané listy z ramene sundáš, na-
maž si tu ranku po bodnutí ráno i večer touto mastičkou proti
zánětům. Připravil jsem ji z květů měsíčků, které jsi viděl na
zahradce. Na včelí bodnutí je moc užitečná. Maž si s ní rame-
no aspoň dva dny a budeš opět zdravý jako rybička.“

Pňourek popadl kelímek s mastičkou a skleničku s medem,
za všechno Bolhojovi poděkoval a vydal se nazpět domů.

„Nezapomeň, co jsi mi slíbil, aby to s tebou příště nedopadlo
mnohem hůř!“ zaslechl ještě z dálky volání skřítky Bolhoje.

Jak si skřítek Cloumák pohmoždil záda

„Ne abyste venku zase tropili hlouposti! Buďte rozumní, ať se vám nic nestane.“

To byla poslední maminčina slova, která tři malí skřítkové zaslechli, než vystřelili z domečku jako kulový blesk.

„Konečně bez dohledu,“ vykřikl radostně skřítek, kterému mladší bráškové Matlásek a Pískle říkali Cloumák.

Měl totiž pořádnou sílu. Když s někým zacloumal, stálo to za to. Kdejaký skřítek se mu proto raději zdaleka vyhnul. Nikdy nemohl vědět, zdali ho zrovna nepopadne nějaká lotrovina, která s ním bez ustání lomcovala.

Jako na povel všichni tři skřítkové vyrazili k nejbližší mýtině.

„Hele, ježour!“ ukázal prstem Cloumák a vmžiku byl u něj.

Sotva ho ježek spatřil, rozběhl se honem pryč.

„Asi někam spěchá,“ vyjekl Pískle pištivým hláskem.

„Tak musí počkat,“ zachechtal se Cloumák a popadl utíkajícího ježka, který se rychle svinul do klubíčka. Skřítek chvíli přemýšlel a pak rozpustile zvolal: „Zahrajeme si s ním kutálenou!“

„Bezva nápad,“ přikývl Pískle.

„A co ty, Matlo?“ obrátil se Cloumák na brášku. „Ty s námi hrát nebudeš?“

Matlásek příliš nadšený nebyl. Moc dobře věděl, že pokud bude bratrům odmlouvat, Cloumák mu dá co proto.

„Tak jo, když to musí být,“ zabrbal po krátkém zaváhání.

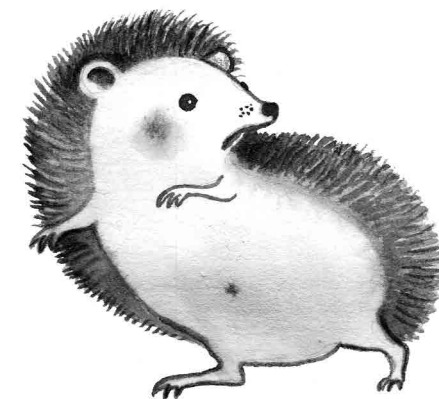
Cloumák okamžitě zakutálel bodlinaté klubíčko směrem, kde stál Pískle. Ten ho zase poslal Matláskovi a tak to běželo stále dokola.

„Auvajs, zpropadený ježek!“ zaječel náhle Pískle. „Koukejte, kluci, jak mě ten ježura popíchal.“ A ukázal jim dlaň pravé ruky, na které se objevila kapka krve. „Už s vámi nehraju!“

„Ty jsi ale poseroutka,“ vysmíval se mu Cloumák.

„Aťsi, nenechám se zmrzačit!“ odsekl Pískle.

„Tak dobrá, najdeme si lepší zábavu,“ řekl zklamaně Clou-

Nad květinami poletovali pestrobarevní motýli a sem tam se mihla i vážka. Jak je tak skřítkové sledovali, najednou se nad paloukem objevily okřídlené víly. Létny nad hlavou Cloumáka jako malá letadýlka a pokřikovali na něho: „To koukáš, co? Taky bys rád umět létat?“

„To je toho! Kdybych chtěl, tak létat budu!“ chvástal se Cloumák.

„Tak ukaž, co umíš,“ hecovaly ho víly.

Cloumák se dlouho nerozmýšlel. Natrhal několik listů z poblíž rostoucího buku a přivázal si je ovíjivým stonkem svačce okolo rukou. Poté přiskočil ke kmeni mladého dubu a začal se drápat nahoru.

„Co blázníš, Cloumáku, copak jsi pták? Vždyť si zlomíš vaz,“ varoval ho Matlásek.

Ale Cloumák jako by ho neslyšel. Pýcha mu úplně zatemnila mozek. S menším úsilím se mu podařilo vylézt na první tlustou větev.

„Koukejte, co dokážu!“ křikl, roztáhl ruce s křídly z listů a skočil z větve.

Žuch! zaduněla rána jako z děla, když Cloumák dopadl na zem.

A hned po ní se ozvalo: „Ouvej, to je ale bolest!“

Vmžiku byli skřítkové u brásky. Pokoušeli se ho nadzvednout, ale marně. Jednak byl příliš těžký a hlasitě naříkal. Báli se, aby mu neublížili ještě víc.

„To to bolí! Asi mám přeražená záda,“ skuhral Cloumák a z očí mu vytryskly slzy.

„Co budeme dělat?“ posmutněl bezradný Matlásek.

„Odneste ho ke skřítku Bolhojovi. Jedině on mu může pomoci,“ písklo jim nad hlavami.

Byla to sojka, která je celou dobu pozorovala.

„Ale jak? Vždyť ho neuneseme.“

„Poprosím lišku Zrzku, aby ho odnesla na zádech,“ zapípala sojka a zmizela v lese.

Netrvalo dlouho a byla nazpět i s liškou.

Ta se dlouho nerozmýšlela. Chňapla Cloumáka do zubů a přehodila si ho na hřbet.

Ten jen bolestí tiše zasténal.

„Pořádně se mě drž, ať nespadneš!“ křikla na Cloumáka.

Než se stačili Pískle s Matláškem vzpamatovat, už uháněla směrem ke skřítku Bolhojovi.

Cloumákovi bráškové běželi za ní. I sojka se přidala.

Měli štěstí. Skřítek Bolhoj se právě vrátil ze sběru léčivých bylin.

„Ale, ale, kdopak to k nám zavítal?“ podivil se, když spatřil skřítku na hřbetě lišky. „Známý neposlucha Cloumák. Copak jsi zase vyváděl?“

„Úplně se pomátl na rozumu. Chvástal se, že dokáže létat jako pták, a bacil sebou ze stromu na zem,“ žalovala sojka.

„Však se nadarmo neříká, že pýcha předchází pád! Nejspíš si přerazil záda.“

„No, snad nebude tak zle,“ utěšil napřed Bolhoj naříkajícího skřítku a pak pokáral sojku: „A ty nežaluj, není to hezké!“

Poté všichni společně položili Cloumáka na postel, aby ho mohl Bolhoj prohlédnout.

„Máš ty z pekla štěstí. Buď rád, že sis nepolámал nohy. Odněsla to jenom tvoje záda. Aby se ti ale nezanítily naražené kosti, dám ti na ně mazání z kořenů kostivalu lékařského, které jsem na jaře vykopal ze země. Každý den si kostivalem

záda namaž a obvaž bavlňným šátkem. A pokud ti budou chtít bráškové pomoci, tak ať ti natrhají čerstvé listy kostivalu. Potom ať je pořádně rozmačkají, přiloží na pohmožděná záda a obvážou šátkem. Necháš si je přes noc, a druhý den ať ti bráškové připraví obklad z nových listů. K tomu budeš každý den popíjet čaj z přesličky rolní, která je bohatá na křemík. Stejně si ale nějaký ten týden poležíš. No... snad jsi aspoň dostal za vyučenou a polepšíš se!“

Jak Bolhoj řekl, tak se i stalo.

Cloumákovi trvalo skoro dva týdny, než se mu ulevilo a naražená záda ho přestala bolet. Po celou dobu smutně pozoroval z okna brášky, jak si venku hrají, zatímco on musí ležet doma a nesmí na krok. Nakonec se přece jenom uzdravil.

Od té doby byl jako vyměněný. Poslouchal na slovo rodiče a všechny, kteří mu dobře radili. Bráškové ho začali mít víc rádi, protože si z nich konečně přestal dělat legraci a už se nad nimi nikdy nepovyšoval.